

*megyünk hétköznapi kis halálaink
és eltvedt szavak emlékével
hátizsákunkban üres csokipapír tartalék pulóver*

egyáltalán várnak-e ránk s ha igen meddig

G E L L É N - M I K L Ó S G Á B O R

Könnyű volt és nehéz

*(És új nap jött, de a régi sem ment el,
hiába próbáltuk elkergetni: megmakacsolta magát.
Egymásra csúsztak a rétegek.
És mondtuk: tájseb.
És mondtuk: műszaki probléma.)*

*Sikoltás volt-e, egy szinte semmiből
jövő artikulátlan emberi hang,
vagy forgó gépelemek értek egymáshoz,
felszikkasztva? Rossz időben és rossz helyen
találkoztak? Az érintés hiánya
tán kisebb gond? Az ember ilyenkor
ösztönösen hátrébb lép, úgy néz rá a kérdésre,
amely egy bizonyos távolságból gödörnek látszik,
mély, ásókkal, csákányokkal, lapátokkal
vájít ároknak. A kétségbeesés serényen dolgozik,
serényebben, mint én, ha ezt az ént
nem helytelen itt és most szóvá tenni.*

*Hogy magamat idézzem: „Apu halott.”
Ezt egy régebbi versemben írtam,
és most folytatom a sort: anyu is
halott...
Aput nem láttam meghalva.
Anyu, mint egy viaszbab,
sárgán feküdt a kórház valamelyik osztályán,*

*könnyű volt és nehéz, az ágy megtartotta,
a szemét is lehunyta, ne lássa, hogy így látom.
A hátrahagyott dolgairól készült leltárt
a lap legalján kellett aláírni.*

*Törékeny a test, egy rozoga ház.
Mégis élek benne. Túlélek.
Velem együtt öregszik, romlik
a forgalmi értéke.
Ablakain börtönrács a sűrű szúnyogháló.
Ha leeresztem a redőnyt, akkor is tudom:
az árnyékot fény váltja, a fényt árnyék.
Belakom a szorongás szobáit.*

*Helyzetekbe bonyolódok, bukdácsolok,
elbotlok bármiben: szavak göröngyében,
útközben elhagyott munkadarabban,
a hét napjaiban, napszakokban.
Kávét is csak azért iszom, hogy legyen
valami konkrét keserűség is ebben a szövegben.
A csészében kihűlt folyadék, azt kavargatom
a szédülésig. Forog, forog a világ,
csikorgó gépalkatrész. Hangja felzúg az égig,
erkélyek, antennák, műholdak magasába.
A csésze apró foltot hagy az íróasztalon.
Hiába próbálom eltiüntetni nedves ronggyal,
mindig marad egy kis maszat, elkent jel,
értelmezhetetlen.*

*(És új nap jött, de a régi sem ment el,
hiába próbáltuk elkergetni: megmakacsolta magát.
Egymásra csúsztak a rétegek.
És mondtuk: tájseb.
És mondtuk: műszaki probléma.)*